

Sigutė Kulikauskienė

* * *

Sustingusia tyla
ramybės skraistėje supu
dienas, mintis ir likimus.
Praėjusius metus lyg savo auką
Tau nešu,
už pajaustą
gyvybės skonį.

Prie švento stalo
Meilėje susėdę, dalinam atjautą-
stiprybę imdami.
Kam reikia, kiekvienam – dalelę mažą
duok mums malonės,
tos didžios pažint.

Gailėk, suteik vilties
aklam, luošam uždėjęs likimu
skirtingą vargo kryžių.
Apšviesk Dvasia, stiprybe pakylėk,
priimk kaip duoną kasdieninę
mūsų maldą!

Suklususioj tyloj
kantrybės skraistėje nešu
prie švento Kūčių stalo-
kasdienybę.
Varpų gausmu ją dalinu:
ir tau, ir mums visiems
paversdama
namų Ramybe.

* * *

Tu man – pavasaris pražydęs žiemos gruody,
liepsna, sušildanti žaibų griausmuos.
Tu mano rytas, mano vakaras vėlyvas,
Tu mano laimė ir užuovėja skausmuos.

Palūžus dvasiai, nuoširdi paguoda,
netekus artimo bendra Malda.
Taurė putoto balto vyno,
prie žvakės tirpstančios neišgerta.

Taip netikėtai atsiradus
kasdien, nereikalaujanti aistros.

Tokia tyra, nesavanaudiškai prasminga
Esi gyva, laisva ir amžina.

Tave tausoju, saugau ir nešu
Gyvenimui, Likimui, Sutvėrėjui,
Kurie padės išsaugoti ją Tau,
Kur tu bebūtum, kur benuneštų vėjai.

Tu man žiema, pavasarį melsvai pražydu,
Rudene ašara sustingusi šalna.
Tu mano vasara rugių palaukėm nuvilnijus.
Abiem kartu – Likimo uždrausta.

Vilkei

Apsupusi melsva vaga
laukus, miškus ir savo žmones
neši ramybę kaip Dvasia,
pavargusi palaukėmis vingiuoji.

Ar suradai mažuosius vilkiukus,
kurie tavęs ilgai ieškojo?
Neradus atgulei upe – Vilke,
jų tebeieškai iki šiolei.

Pavilkiams davusi gyvybę-
graži, kasmet sutinkanti visus:
paukščius, melsvus rūkus
ir darbus kasdienius,
kaip motina vaikus
globoji mūsų likimus.

Kartu su stirnom, briedžiais
ir klevais užaugus,
dabar pati vaikus priglaudus prie širdies,
kaip vilkiukus juos saugau,
kad neprarasčiau jų,
kaip tu kadais...
Dėl tavo, Vilke,
praeities ir ateities.

Pamokslavimas

Gražus žmogus -
Ne šypsena,
Paslėptu veidu po gerumo kauke.
Šviesus –

Ne artimo žodžiu prabilęs
Ir kito protu sau kelius praskynęs.

Garbingas tas –
Kuris tyliau kaip žemė darbu,
Meile žmogui, kraštui ir tėvynei
Save aukoja kiekvieną dieną
Pėdą žemėje įmynęs.

Rugsėjo septintoji

Dieve, suteik man vilties ir stiprybės.
Paimk iš manęs tai,
Ko aš jau nebegaliu pakelti ir iškęsti.
Suteik teisingų sprendimų tame,
Ką dar galiu pakeisti.
Gerasis Dieve, neapleisk, padėk man.
Aš kiekvieną savo mintį, žingsnį, atiduodu tau.
Vesk mano likimą Tau vienam žinomam keliu,
Nes jaučiuosi silpna ir klystanti.
Viešpatie, neatimk iš manęs mano vaiko.

Atsisveikinimas

Manęs jau čia nėra.
Tik jautrūs, duslūs žingsniai
Draugams skambės
Šiltais širdies beldimais.
Aš išeinu, jau šnara
Vilkės pušys ir ražienų plynės,
Lai mano meilė tėviškei
Laukais, dangum ir laimės ašarom
Visus lydės!

Palinkėjimas

Dainų dainoj –
Melodija, gimta kalba.
Maža širdis: ji gėriui atverta.
Sudėkit meilę, rūpestį į dainą
Ir lai žmogus laimingas
Tėviškėn išeina